

Estimats oblats:

Segur que més d'un de vosaltres, potser tots, us heu sentit alguna vegada, fins i tot alguns dies seguits, el que en podríem dir acaparats, no en el sentit d'apropiar-vos del que sigui en detriment dels altres –hi ha qui, a taula, per exemple, *acapara* quasi tot el menjar...– sinó en el sentit figurat d'absorbir enterament per una feina o per moltes altres. És com em sento no solament ara mateix sinó des de fa alguns dies i compto que m'hi sentiré encara uns quinze dies més. M'estalvio, i us ho estalvio, explicar-vos, detallar-vos, allò que m'absorbeix, que m'acapara. No comparteixo amb vosaltres aquesta meua situació per fer-vos pena o llàstima –de cap manera!– sinó simplement, i amb confiança, per obrir-me un xic, ser diàfan, i així pugueu portar-me a la pregària. Però alerta!, una cosa és que em senti *acapat*, agafat, i una altra ben diferent és que em senti o que estigui *aclapat*; res d'això darrer, a vegades una sola lletra fa canviar totalment el sentit d'un mot. Tinc pau interior i cada dia, per replè que hagi estat, no he petat a mig camí sinó que he arribat bé al final. Tot plegat, potser coses de l'edat...

Com segurament sabeu la majoria de vosaltres, el proper dia 21, diumenge, s'escauran els 50 anys de la meua ordenació presbiteral. Sí, aquest dia del 1975, també diumenge, vaig rebre aquest sagrament de mans de l'aleshores bisbe de Girona Jaume Camprodon. N'estic content. No vaig pas demanar de formar part d'aquesta comunitat per esdevenir prevere; si d'alguna manera n'hagués sentit la vocació hauria hagut de proposar-ho a un bisbe, no pas a un abat. A una comunitat monàstica s'hi ve, si t'hi admeten, a ser monjo, no pas a ser prevere. Tant important i tan veritat és això que acabo d'escriure que cap membre d'una comunitat monàstica no pot ser ordenat, ni de diaca, fins que no ha fet la professió solemne, la definitiva, com a monjo. I si hi entra cap prevere –a Montserrat n'he vist més d'un cas– no presidirà la conventual, és a dir la comunitat, fins que hagi fet la professió solemne. I em sembla molt bé que sigui així. Venim a ser monjos; i un monjo té més de laic que de clergue. I no és el monjo el qui demana de ser diaca o prevere sinó que és l'abat, amb el seu consell, el qui proposa, el qui *cria* (criar = *vocare* → vocació) un monjo al presbiterat. És clar que la història ha donat molts tombs i les coses han pogut anar canviant. I també és veritat que una comunitat monàstica amb notables responsabilitats pastorals i sacramentals necessita molts monjos preveres.

Em permeto ara avançar-vos alguna cosa del que preveig dir a l'homilia d'aquell dia, que no he pas començat a escriure (segurament em fixaré en tres punts diferents). En primer lloc recordar-vos que tot sagrament arrela en el baptisme, per més que el sagrament central, el més important, sigui l'eucaristia, on tots, i la vida cristiana mateixa, conflueixen; de la mateixa manera que hi arrela l'oblació que heu fet o que us disposeu a fer. Recordo això, teològicament tan important, perquè pel fet de ser batejats, *immergits* en la mort i la resurrecció de Jesucrist –cal saber que l'original grec *baptizein* vol dir *immergir-se*– som participants del seu sacerdoci. Jesucrist és el veritable sacerdot, “gran sacerdot segons l'orde de Melquisedec [...], sant, innocent, immaculat” (He 5, 10; 6, 20; 7, 26), “únic mitjancer entre Deu i els homes” (1Tm 2, 5), i ell ha fet de l'Església, de la comunitat de batejats, “un reialme de sacerdots per al Déu i Pare seu” (Ap 1, 6) semblantment al que llegim al llibre de l'Èxode (19, 6) quan Déu constituí el poble escollit com “un reialme de sacerdots i una nació sagrada” (vegeu també 1Pe 2, 9). Tota la comunitat dels creients, doncs, és sacerdotal; tal com se'ns diu en ser batejats, en ser ungits amb el sant Crisma, esdevenim membres

de Crist, l'Ungit, sacerdot, profeta i rei per a la vida eterna. Potser m'he embolicat una mica –a l'homilia miraré de dir-ho més planerament– però la idea em sembla clara: hi ha el sacerdocí ministerial, que té 3 graus (diaca, prevere, bisbe), que és el que jo vaig rebre fa 50 anys, però cal afirmar que tot batejat participa de l'únic sacerdocí de Crist i, per tant, s'ha de sentir, perquè ho és, intercessor entre Déu i els homes; sentir-se'n i, és clar, actuar conseqüentment, amb la pregària, amb la paraula i amb el testimoniatge.

Com a recordatori d'aquestes noces d'or he escollit una de les escenes evangèliques més colpidores, més sorprenents: Jesús rentant els peus a Pere, que també penso comentar en l'homilia. He escollit una pintura d'un artista modern, prevere, ja mort, l'obra del qual conec força bé. Us l'envio en format digital per bé que aquell dia la tindreu també en paper. Més enllà de ser un dels gestos de Jesús més impressionants, més provocatius, fins més escandalosos –el Senyor, el Mestre, el Guia, assumint la missió del servent, el Creador que s'abaixa davant la criatura–, trobo molt encertat que Sieger Köder, el pintor, col·loqui en un angle del quadre el pa i el vi eucarístics. Aquesta vinculació plàstica entre l'Eucaristia i el rentament dels peus, que no recordo haver vist mai, la trobo d'allò més suggeridora i d'una càrrega teològica de molt pes. En efecte, l'evangelista Joan, que no ens narra la institució de l'Eucaristia tal com sí que fan els tres sinòptics, és tanmateix l'únic que, en el marc del darrer Sopar, ens presenta Jesús rentant els peus als deixebles. La frase, el manament, que Lluc posa en llavis de Jesús i que repetim sempre que fem l'Eucaristia: “Feu això, que és el meu memorial” (22, 19) Joan la posa en llavis de Jesús, amb paraules semblants i també com a manament, just després d'haver rentat els peus de tots: “Enteneu això que us he fet? Vosaltres em dieu Mestre i Senyor, i feu bé de dir-ho, perquè ho soc. Si, doncs, jo, que soc el Mestre i el Senyor, us he rentat els peus, també vosaltres us els heu de rentar els uns als altres. Us he donat exemple, perquè, tal com jo us ho he fet, ho feu també vosaltres” (13, 12-15). Eucaristia i Caritat, Enlairament a la Creu i Abaixament fins a fer-se No-res (vegeu Filipencs 2, 5-8), Culte i Vida, presència real del Crist a l'Altar i presència igualment real del Crist, el Senyor, en el Servei abnegat, en l'Amor. Tot això es pot desenvolupar molt més, però ho deixo aquí.

Demà a la tarda començarem quatre dies d'Exercicis espirituals. El goig que sempre és trobar-nos es veu acrescut aquesta vegada pel gran nombre que hi serem, una quarantena. Al llarg de les vuit conferències previstes proposaré aprofundir vuit paràboles evangèliques. Recordo que els qui no podeu ser-hi podeu seguir-nos per internet. La 1a conferència serà demà a les 5 de la tarda; les altres seran a 2/4 de 10 del matí (diumenge, a 1/4) i a 2/4 de 5 de la tarda.

Us recordo també que tenim un grup de WhatsApp que resulta molt útil per segons quins avisos que ha de donar algun membre de la Junta; si algú de vosaltres té aquesta aplicació al mòbil però no rep aquests nostres missatges serà bo que ens ho digui perquè l'introduïrem al llistat. També us estimo a entrar a la nostra Web, on anireu trobant novetats.

Acabo aquesta carta, començada ahir en la festa de la Nativitat de la Mare de Déu, festa patronal de tants santuaris entre els quals Montserrat mateix. A més del recordatori de les meves noces d'or us adjunto un text força llarg però molt profund, precisament sobre l'amor. L'autor és mn. Armand Puig, i el publicà en dos números seguits d'una revista digital.

Rebeu, benvolguts oblats i altres amics que també rebeu aquestes cartes, tota la meva estima.

Jordi Castanyer.